

[Arbejdsministeren]

ikke mener, at en eventuel overskudsdeling skal kanaliseres via en central fond.

Regeringen har noteret sig, at det radikale venstre i de nyskrevne bemærkninger til forslaget kæder indførelse af overskudsdeling og medeje sammen med en langsigtet indkomstpølitik. Forslagsstillerne gør dog samtidig indirekte opmærksom på, at forslaget som indkomstpølitisk instrument rummer visse begrænsninger. Lønmodtagerne i den offentlige sektor er ikke omfattet af forslaget, ligesom forslaget i en startfase alene skal omfatte virksomheder med over 50 ansatte. Det vil sige, at kun en tredjedel af lønmodtagerne er omfattet af forslaget.

Regeringen er enig med det radikale venstre i, at lønudgifterne, som er en væsentlig del af virksomhedernes omkostninger, må holdes i ave. Med en udenlandsk og indenlandsk gældsætning af den størrelsesorden, som vi kender i dag, er der ikke plads til store lønstigninger, hvis vi skal gøre os håb om at nå regeringens mål, nemlig at fjerne betalingsbalanceunderskuddet i løbet af de næste 5 år.

Industriens investeringer er i løbet af 1984 vokset med ca. 30 pct. Denne kendsgerning viser, at virksomhederne har omsat det stigende overskud i investeringer og i nye arbejdspladser. Stigningen i beskæftigelsen er den største stigning i den private sektor i 15 år. Regeringen mener på den baggrund ikke, at erhvervslivet på et tidspunkt, hvor investeringerne sker for fuld styrke, er parat til overskudsdeling og medeje som foreslået her. Overskuddet må og skal fortsat anvendes til investeringer til gavn for beskæftigelsen og betalingsbalancen, vi har ikke råd til andet. Vi har imidlertid heller ikke råd til fejlinvesteringer, og det er jo ikke sikkert, at virksomhederne med de største overskud også er dem, der har mest brug for indskud af ansvarlig kapital.

En tvungen overskudsdeling på nuværende tidspunkt vil svække og måske i værste fald ødelægge virksomhedernes investeringslyst. Denne risiko bliver særlig nærliggende, hvis der, som forslaget lægger op til, bliver tale om, at overskudsandelene skal tvangs-konverteres til ansvarlig kapital. Jeg minder om, at netop denne del af det socialdemokratiske forslag fra 1972 var det, der gav de største tekniske og juridiske problemer overhovedet, og det er her, man fremfor noget

kan tale om en konflikt med grundlovens bestemmelser om ejendomsrettens ukrænkelighed. Socialdemokratiet har da heller ikke medtaget dette element i deres senere forslag.

Lad mig slutte med at sige, at regeringen ser med største velvilje og forståelse på en overskudsdeling og på medeje, der sker på frivillig basis ved aftale mellem ledelse og medarbejdere ude i virksomhederne, men regeringen kan ikke støtte et beslutningsfor-slag om overskudsdeling i form af en tvungen ordning for virksomhederne og for de ansatte.

Svend Auken (S):

Det radikale forslag er en genfremsættelse. Jeg opfatter dette, at man nu genfremsætter forslaget, som en indbydelse til samarbejde om at finde egnede modeller for obligatorisk overskudsdeling og medejendomsret. Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne sige, at den indbydelse tager vi gerne imod. Der er brug for, at de partier, der ønsker på forpligtende grundlag at gennemføre en deling af overskuddet i virksomhederne, som jo er et resultat ikke bare af ejernes, men også i høj grad af de ansattes indsats, og en mere ligelig fordeling af ejendoms- og indflydelsesforhold i Danmark, sætter sig sammen og søger at finde en konstruktiv fælles platform.

Men når det er sagt, vil jeg gerne sige, at indbydelsen jo ikke er uden mangler. Den lægger for det første op til et regeringsudspil og et regeringsinitiativ, selv om statsministeren i for ham helt ukarakteristisk utvetydige vendinger har sagt fra over for enhver forpligtende ordning i denne regerings tid, og på trods af arbejdsministerens mere høfligt formulerede, men dog alligevel meget klare afvisning her i dag. Det duer altså ikke at lægge op til et regeringsinitiativ. Regeringen vil ikke, regeringen ønsker ikke, regeringen kan ikke deltage i disse forhandlinger.

Det andet, som er svagt ved forslaget, er naturligvis, at man på forhånd afviser enhver tanke om fondsdannelse. Omfatter det også virksomhedsfonde eksempelvis?

Endelig henviser man til det radikale forslag fra 1981 om medeje, et forslag af en noget blandet kvalitet. Det er et godt forslag, fordi det afviser en ordning på frivilligt grundlag og lægger op til en virkelig reform af ejendomsret og indflydelse, og det gøres